

Dz.U.95.51.279

2000-06-01

uzup.

Dz.U.2000.43.490

ogólne

KONWENCJA

o przekazywaniu osób skazanych,

sporządzona w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r.*

(Dz. U. z dnia 23 maja 1995 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 18 marca 1983 r. została sporządzona w Strasburgu Konwencja o przekazywaniu osób skazanych w następującym brzmieniu:

KONWENCJA

o przekazywaniu osób skazanych

Państwa członkowskie Rady Europy i inne państwa-sygnatariusze niniejszej konwencji,

uznając, że celem działania Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami,

dążąc do dalszego rozwoju współpracy międzynarodowej w dziedzinie prawa karnego,

uznając, że taka współpraca powinna służyć celom wymiaru sprawiedliwości i resocjalizacji osób skazanych,

uznając, że cele te wymagają, aby cudzoziemcy, którzy zostali pozbawieni wolności na skutek popełnienia przez nich przestępstw, powinni mieć możliwość odbywania orzeczonej kary w ich własnych społeczeństwach,

uznając, że cel ten można najpełniej osiągnąć przez przekazywanie ich do krajów ojczystych,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Definicje

W rozumieniu niniejszej konwencji wyrażenia:

- a) "skazanie" oznacza jakąkolwiek karę lub środek polegający na pozbawieniu wolności, orzeczone przez sąd na czas określony lub nieokreślony, za popełnienie przestępstwa,
- b) "orzeczenie" oznacza jakąkolwiek decyzję sądową o skazaniu,
- c) "państwo skazania" oznacza państwo, w którym skazano osobę, która może być lub została przekazana,
- d) "państwo wykonania" oznacza państwo, do którego skazany może być lub został przekazany w celu odbycia kary.

Artykuł 2

Zasady ogólne

1. Strony zobowiązują się do udzielania sobie, na warunkach określonych w niniejszej konwencji, możliwie najszerszej pomocy w zakresie przekazywania skazanych.

2. Osoba skazana na terytorium jednej ze stron może być, zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji, przekazana na terytorium innej strony w celu odbycia w tym państwie orzeczonej kary. W tym celu może ona wyrazić wobec państwa skazania lub państwa wykonania swoje życzenie przekazania.

3. Przekazania może żądać państwo skazania lub państwo wykonania.

Artykuł 3

Warunki przekazania

1. Przekazanie w trybie niniejszej konwencji może nastąpić jedynie, gdy:

- a) skazany jest obywatelem państwa wykonania,
- b) orzeczenie jest prawomocne,
- c) w chwili otrzymania wniosku o przekazanie okres kary pozostałej skazanemu do odbycia wynosi co najmniej 6 miesięcy lub jest nieokreślony,
- d) skazany wyraża zgodę na przekazanie lub gdy jedno z państw uzna to za konieczne ze względu na jego wiek lub stan fizyczny i psychiczny; zgodę taką wyraża jego przedstawiciel prawny,
- e) działanie lub zaniechanie, stanowiące podstawę skazania, stanowi przestępstwo w rozumieniu prawa państwa wykonania lub stanowiłoby przestępstwo w wypadku popełnienia na jego terytorium,
- f) państwa skazania i wykonania wyrażają zgodę na przekazanie.

2. W wyjątkowych wypadkach strony mogą uzgodnić przekazanie również wtedy, gdy okres kary pozostałej skazanemu do odbycia jest krótszy od podanego w ustępie 1 c).

3. Każde państwo w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przez złożenie oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może zastrzec, że zamierza wyłączyć stosowanie w odniesieniu do innych państw jednej z procedur określonych w art. 9 ust. 1 lit. a) lub b).

4. Każde państwo, przez złożenie oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może określić, w zakresie go dotyczącym, znaczenie pojęcia "obywatel" w rozumieniu niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Obowiązek przekazania informacji

1. Państwo skazania powinno poinformować skazanego, w odniesieniu do którego może mieć zastosowanie niniejsza konwencja, o jej treści.

2. Jeżeli skazany wyraził wobec państwa skazania swoje życzenie przekazania w trybie niniejszej konwencji, państwo to powinno poinformować o tym państwo wykonania niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia.

3. Informacja powinna obejmować:

- a) nazwisko, datę i miejsce urodzenia skazanego,
- b) w stosownych wypadkach miejsce zamieszkania w państwie wykonania,
- c) opis stanu faktycznego, w którego wyniku nastąpiło skazanie,
- d) rodzaj kary, jej wymiar i datę rozpoczęcia jej wykonywania.

4. Jeżeli skazany wyraził życzenie przekazania w trybie niniejszej konwencji wobec państwa wykonania, państwo skazania przekazuje temu państwu, na jego wniosek, informacje określone w ustępie 3.

5. Skazany powinien zostać poinformowany na piśmie o wszelkich działaniach podjętych przez państwo skazania lub państwo wykonania, zgodnie z postanowieniami ustępów poprzedzających, jak również o wszelkich decyzjach podjętych przez którekolwiek z państw w zakresie wniosku o przekazanie.

Artykuł 5

Wnioski i odpowiedzi

1. Wnioski o przekazanie i odpowiedzi sporządza się na piśmie.
2. Wnioski kieruje się przez Ministerstwo Sprawiedliwości państwa wzywającego do Ministerstwa Sprawiedliwości państwa wezwanego. Odpowiedzi powinny być przekazywane tą samą drogą.
3. Każda ze stron, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, może ustalić inne sposoby porozumiewania się.
4. Państwo wezwane powinno niezwłocznie zawiadomić państwo wzywające o wyrażeniu zgody na przekazanie lub jego odmowie.

Artykuł 6

Załączane dokumenty

1. Państwo wykonania, na wniosek państwa skazania, powinno mu przekazać:
 - a) dokument lub oświadczenie stwierdzające, że skazany jest obywatelem tego państwa,
 - b) treść przepisów prawnych państwa wykonania, z których wynika, że działanie lub zaniechanie, stanowiące podstawę skazania w państwie skazania, stanowią przestępstwo w rozumieniu prawa państwa wykonania lub stanowiłyby takie przestępstwo w wypadku popełnienia na jego terytorium,
 - c) oświadczenie zawierające informacje określone w art. 9 ust. 2
2. W razie złożenia wniosku o przekazanie, państwo skazania powinno przekazać państwu wykonania następujące dokumenty, chyba że jedno z państw oświadczyło już, że sprzeciwi się przekazaniu:
 - a) uwierzytelniony odpis orzeczenia oraz tekst przepisów prawnych, które zastosowano,
 - b) informację określającą okres kary, który został już odbyty, w tym informacje o areszcie tymczasowym, darowaniu kary i o wszelkich innych faktach istotnych dla wykonania kary,
 - c) oświadczenie zawierające zgodę na przekazanie, określoną w art. 3 ust. 1 lit. d), oraz
 - d) gdy jest to niezbędne, wszelkie dokumenty lekarskie lub socjalne dotyczące skazanego, informacje o postępowaniu z nim w państwie skazania oraz wszelkie zalecenia co do dalszego postępowania w państwie wykonania.
3. Zarówno państwo skazania, jak i państwo wykonania mogą żądać nadesłania wszelkich dokumentów i oświadczeń określonych w ustępach 1 i 2 przed wystąpieniem z wnioskiem o przekazanie lub przed podjęciem decyzji o wyrażeniu zgody lub odmowie.

Artykuł 7

Zgoda i jej weryfikacja

1. Państwo skazania powinno zapewnić, aby osoba, której zgoda na przekazanie jest wymagana zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d), wyraziła ją dobrowolnie i z pełną świadomością jej skutków prawnych. Do postępowania w tym zakresie stosuje się przepisy prawne państwa skazania.
2. Państwo skazania powinno zapewnić państwu wykonania możliwość sprawdzenia, czy zgoda została wyrażona zgodnie z warunkami określonymi w ustępie poprzedzającym, za pośrednictwem konsula lub innego urzędnika wyznaczonego w porozumieniu z państwem wykonania.

Artykuł 8

Skutki przekazania dla państwa skazania

1. Przejęcie skazanego przez władze państwa wykonania powoduje zaprzestanie wykonywania kary w państwie skazania.
2. Państwo skazania nie może wykonać kary, jeżeli państwo wykonania uzna ją za odbytą.

Artykuł 9

Skutki przekazania dla państwa wykonania

1. Właściwe organy państwa wykonania powinny:

- a) bądź wykonywać karę w dalszym ciągu niezwłocznie lub na podstawie orzeczenia sądowego lub administracyjnego na warunkach określonych w art. 10,
- b) bądź w drodze postępowania sądowego lub administracyjnego przekształcić skazanie w orzeczenie państwa wykonania, zastępując karę wymierzoną w państwie skazania karą przewidzianą przez prawo państwa wykonania za takie samo przestępstwo, na warunkach określonych w art. 11.

2. Państwo wykonania, na wniosek, powinno jeszcze przed przekazaniem osoby skazanej zawiadomić państwo skazania, które z tych rozwiązań zastosuje.

3. Do wykonania kary stosuje się prawo państwa wykonania i jedynie to państwo jest właściwe do podejmowania decyzji w tym zakresie.

4. Każde państwo, którego prawo wewnętrzne nie dopuszcza korzystania z jednego z trybów określonych w ust. 1 dla wykonania środków orzeczonych na terytorium innej strony wobec osób, których odpowiedzialność karna za popełnienie przestępstwa została wyłączona ze względu na ich stan umysłowy, i które ma przejąć tę osobę do dalszego postępowania, może określić, w oświadczeniu skierowanym do Sekretarza Generalnego Rady Europy, tryb postępowania w takich sprawach.

Artykuł 10

Wykonywanie w dalszym ciągu

1. W wypadku wykonywania kary w dalszym ciągu państwo wykonania jest związane rodzajem i wymiarem kary w orzeczeniu skazującym.

2. Jeżeli jednak rodzaj lub wymiar kary są niezgodne z ustawodawstwem państwa wykonania lub jeżeli ustawodawstwo tego wymaga, państwo wykonania może w drodze orzeczenia sądowego lub administracyjnego dostosować karę do kary lub środka przewidzianego przez jego prawo za przestępstwo tego samego rodzaju. Kara lub środek powinny, możliwie najbardziej, odpowiadać swoim rodzajem karze wymierzonej w orzeczeniu do wykonania. Nie może ono zaostrzać kary wymierzonej w państwie skazania, za względu na rodzaj lub wymiar, ani przekraczać górnej granicy zagrożenia przewidzianej przez prawo państwa wykonania.

Artykuł 11

Przekształcenie kary

1. W wypadku przekształcenia kary stosuje się przepisy proceduralne państwa wykonania. Przy przekształceniu kary właściwe organy:

- a) są związane ustaleniami stanu faktycznego, wynikającymi w sposób wyraźny lub dorozumiany z orzeczenia wydanego w państwie skazania,
- b) nie mogą przekształcić kary pozbawienia wolności w karę o charakterze majątkowym,
- c) uwzględniają okres pozbawienia wolności odbyty przez skazanego oraz
- d) nie mogą pogarszać sytuacji skazanego ani nie są związane dolną granicą wymiaru kary przewidzianej przez prawo państwa wykonania za popełnione przestępstwo lub przestępstwa.

2. Jeżeli postępowanie w sprawie przekształcenia kary ma miejsce po przekazaniu skazanego, państwo wykonania powinno stosować wobec niego pozbawienie wolności lub inne środki dla zapewnienia jego obecności w państwie wykonania do czasu zakończenia postępowania.

Artykuł 12

Ułaskawienie, amnestia, zamiana kary na inną

Każda ze stron może zastosować ułaskawienie, amnestię lub zamienić karę na inną, zgodnie ze swoją konstytucją lub innymi przepisami.

Artykuł 13

Zmiana orzeczenia

Państwo skazania jest wyłącznie właściwe w przedmiocie dopuszczalności postępowania zmierzającego do zmiany orzeczenia.

Artykuł 14

Zakończenie wykonywania

Państwo wykonania powinno zaprzestać wykonywania kary niezwłocznie po zawiadomieniu go przez państwo skazania o wydaniu orzeczenia pozbawiającego karę wykonalności.

Artykuł 15

Informacje o wykonywaniu

Państwo wykonania informuje państwo skazania o wykonywaniu kary:

- a) gdy uzna karę za wykonaną,
- b) gdy skazany zbiegł przed wykonaniem kary w całości,
- c) gdy państwo skazania zażąda specjalnego sprawozdania.

Artykuł 16

Tranzyt

1. Każda ze stron, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, powinna wykonać wniosek o tranzyt skazanego przez jej terytorium, jeżeli z wnioskiem wystąpiła strona, która uzgodniła z inną stroną lub państwem trzecim przekazanie danej osoby z lub na jej terytorium.

2. Strona może odmówić zgody na tranzyt, jeżeli:

- a) skazany jest jej obywatelem lub
- b) przestępstwo, za które nastąpiło skazanie, nie stanowi przestępstwa w rozumieniu jej prawa.

3. Wniosek o tranzyt i odpowiedź powinny być przekazywane w trybie określonym w art. 5 ust. 2 i 3.

4. Strona może wykonać wniosek o tranzyt skazanego, skierowany przez państwo trzecie, jeżeli państwo to uzgodniło z inną stroną przekazanie z lub na jego terytorium.

5. Strona, do której skierowano wniosek o tranzyt, może zastosować wobec skazanego areszt na czas niezbędny na tranzyt przez jej terytorium.

6. Strona, do której skierowano wniosek o tranzyt, może zostać wezwana do złożenia zapewnienia, że skazany nie będzie ścigany ani aresztowany, z zastrzeżeniem postanowień ustępu poprzedzającego, jak również w inny sposób pozbawiony wolności na terytorium państwa tranzytowego, za czyny lub z mocy orzeczeń skazujących, wydanych przed opuszczeniem przez niego terytorium państwa skazania.

7. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany, jeżeli korzysta się z drogi lotniczej nad terytorium strony. Jednakże państwo może, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy w chwili podpisania lub składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, ustalić wymóg zawiadamiania go o wszelkim tego rodzaju transzycie przez jego terytorium.

Artykuł 17

Języki i koszty

1. Informacje określone w art. 4 ust. 2 do 4 powinny być sporządzane w języku strony, której są przekazywane, lub w jednym z języków urzędowych Rady Europy.

2. Z zastrzeżeniem postanowień ust. 3, tłumaczenia wniosku o przekazanie lub załączonych dokumentów nie są wymagane.

3. Każda ze stron może w czasie podpisania lub składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, ustalić wymóg, aby do wniosków o przekazanie i załączonych dokumentów było dołączone ich tłumaczenie na język tej strony lub jeden z języków urzędowych Rady Europy, lub na jeden z tych języków wskazany w oświadczeniu. Strona może jednocześnie oświadczyć, że będzie przyjmować tłumaczenia na język inny niż język lub języki urzędowe Rady Europy.

4. Z zastrzeżeniem wyjątku określonego w art. 6 ust. 2 lit. a), dokumenty przekazywane w trybie niniejszej konwencji nie wymagają uwierzytelnienia.

5. Wszelkie koszty wynikłe ze stosowania niniejszej konwencji ponosi państwo wykonania, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium państwa skazania.

Artykuł 18

Podpisanie i wejście w życie

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu dla państw członkowskich Rady Europy i innych państw, które uczestniczyły w jej opracowaniu. Podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia są przekazywane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Niniejsza konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym trzy państwa członkowskie Rady Europy wyrażą zgodę na związanie się konwencją zgodnie z postanowieniami ust. 1.

3. W stosunku do państw-sygnatariuszy, które wyrażą w terminie późniejszym swoją zgodę na związanie się konwencją, wejdzie ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 19

Przystąpienie państw spoza Rady Europy

1. Po wejściu w życie niniejszej konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po zasięgnięciu opinii Umawiających się Państw, może zaproponować państwu nie będącemu członkiem Rady i nie wymienionemu w art. 18 ust. 1 przystąpienie do niniejszej konwencji, na mocy decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w art. 20 lit. d) Statutu Rady Europy, przy jednomyślnym głosowaniu przedstawicieli Umawiających się Państw, uprawnionych do zasiadania w Komitecie.

2. W stosunku do państw przystępujących konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia przekazania dokumentu o przystąpieniu Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 20

Zakres terytorialny

1. Każde państwo może w czasie podpisania lub składania dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia określić terytorium lub terytoria, do których stosuje się niniejszą konwencję.

2. Każde państwo może następnie w dowolnym czasie, w drodze oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozciągnąć stosowanie niniejszej konwencji na inne terytoria wymienione w oświadczeniu. W odniesieniu do tych terytoriów konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia przekazania oświadczenia Sekretarzowi Generalnemu.

3. Każde oświadczenie złożone na podstawie postanowień dwóch ustępów poprzedzających może być cofnięte w odniesieniu do terytoriów wymienionych w oświadczeniu w drodze zawiadomienia skierowanego do Sekretarza Generalnego. Cofnięcie wywiera skutek pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia przekazania zawiadomienia Sekretarzowi Generalnemu.

Artykuł 21

Zakres czasowy

Konwencja ma zastosowanie do wykonywania orzeczeń wydanych zarówno przed, jak i po jej wejściu w życie.

Artykuł 22

Stosunek do innych konwencji i porozumień

1. Konwencja niniejsza nie narusza praw i zobowiązań wynikających z umów o ekstradycji i innych umów o współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, dotyczących przekazywania osób pozbawionych wolności w celu konfrontacji lub złożenia zeznań.

2. Jeżeli dwie lub więcej stron zawarło lub zawrze w przyszłości umowę lub porozumienie o przekazywaniu skazanych albo w inny sposób uregulowało lub ureguluje swoje stosunki w tym zakresie, strony będą miały prawo stosowania takiej umowy, traktatu lub porozumienia zamiast postanowień niniejszej konwencji.

3. Niniejsza konwencja nie narusza prawa państw-stron Europejskiej konwencji o międzynarodowej mocy wiążącej orzeczeń karnych¹⁾ do zawarcia dwu- lub wielostronnych umów w sprawach związanych z tą konwencją, w celu uzupełnienia jej postanowień lub ułatwienia stosowania jej zasad.

4. Jeżeli wniosek o przekazanie może być złożony zarówno na podstawie postanowień niniejszej konwencji, jak i Europejskiej konwencji o międzynarodowej mocy wiążącej orzeczeń karnych, lub innej umowy lub traktatu o przekazywaniu skazanych, państwo wzywające powinno w chwili składania wniosku określić jego podstawę.

Artykuł 23

Polubowne załatwienie sporów

Europejski Komitet do Spraw Problematyki Przemocności (CDPC) Rady Europy powinien być informowany o stosowaniu niniejszej konwencji i powinien dołożyć wszelkich starań dla ułatwienia polubownego załatwienia wszelkich sporów, jakie mogą wynikać w trakcie jej stosowania.

Artykuł 24

Wypowiedzenie

1. Każda ze stron może w każdym czasie wypowiedzieć niniejszą konwencję, zawiadamiając o tym w drodze notyfikacji Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie wywiera skutek pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia przekazania zawiadomienia Sekretarzowi Generalnemu.

3. Niniejszą konwencję stosuje się jednak nadal do wykonania kary wobec osób przekazanych w trybie konwencji przed wywarciem skutku przez wypowiedzenie.

Artykuł 25

Zawiadomienia

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia państwa członkowskie Rady Europy, państwa nieczłonkowskie, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej konwencji, oraz państwa, które przystąpiły do konwencji, o:

- a) podpisaniu konwencji,
- b) złożeniu dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia,
- c) dacie wejścia niniejszej konwencji w życie, zgodnie z art. 18 ust. 2 i 3, art. 19 ust. 2 oraz art. 20

ust. 2 i 3,

d) wszelkich innych czynnościach, oświadczeniach, zawiadomieniach lub informacjach dotyczących niniejszej konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, właściwie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwum Rady Europy.

Sekretarz Generalny Rady Europy prześle jego uwierzytelniony odpis wszystkim państwom członkowskim Rady Europy, państwom nieczłonkowskim, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej konwencji, oraz państwom zaproszonym do przystąpienia.

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 27 września 1994 r.

*) sporządzonej w Hadze 28 maja 1970 r.

Przypisy:

Z dniem 1 czerwca 2000 r. konwencja została uzupełniona przez Protokół dodatkowy do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzony w Strasburgu dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz.U.00.43.490).